

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně projednal v neveřejném zasedání, konaném dne 31. ledna 2012, odvolání *okresního státního zástupce v Břeclavi* proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 8. 9. 2011, č. j. 3 T 117/2010 – 2692, a rozhodl **t a k t o** :

Podle § 258 odst. 1 písm. b), c) a § 259 odst. 1 trestního řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém rozsahu a věc se **v r a c í** soudu I. stupně (§ 263 odst. 1 písm. b) trestního řádu).

ODŮVODNĚNÍ

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 8. 9. 2011, č. j. 3 T 117/2010 – 2692, byla obžalovaná D. E. uznána vinnou trestným činem úvěrového podvodu dle § 250b odst. 1, 4 písm. b) trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009, kterého se dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustila tak, že

v kanceláři V. K. a na ul. Kobližná č. 47/19 v Brně v době od března do července 2007 sepsala žádosti o poskytnutí úvěrů, které měly být použity údajně na koupi nemovitosti v Litomyšli, budova čp. 427, objekt na bydlení na pozemku č. st. 441/2, vše u KÚ Pardubický kraj, KP Svitavy, pro k.ú. obec Litomyšl (hotel Růže) a věděla, že přílohou těchto žádostí budou nepravdivá potvrzení a padělané listiny:

- smlouvu o smlouvě budoucí ze dne 15.3.2007 uzavřenou mezi P. M. a P. M. jako budoucí prodávající a D. E. jako budoucí kupující,
- dodatek č. 1 ke smlouvě o smlouvě budoucí ze dne 15.3.2007 uzavřený dne 26.7.2007,
- zástavní smlouvu k budově čp. 427, objekt na bydlení na pozemku č. st. 441/2, vše u KÚ Pardubický kraj, KP Svitavy, pro k.ú. obec Litomyšl (hotel Růže),
- ručení dvou ručitelů M. K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX a P. Ž., nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX,
- potvrzení zaměstnavatele XXXXX o výši příjmu D. E. ze dne 11.6.2007, výplatní lístky D. E. za měsíce 1-4 roku 2007,
- smlouvu o pronájmu nebytových prostor uzavřenou mezi D. E. a společností JACK BAUER s.r.o. ze dne 15.3.2007,

tyto žádosti o úvěry D. E. podepsala jako žadatel o úvěr, přestože žádný z požadovaných úvěrů čerpat nechtěla, neměla úmysl danou nemovitost kupovat a věděla, že finanční prostředky z těchto úvěrů budou předány jiným osobám, a následně udělila V. K. plnou moc, kterou podepsala v Brně dne 15.5.2007 a V. K. pak samostatně vyřizovala samotné uzavření jednotlivých úvěrových smluv prostřednictvím L.V., zprostředkovatele finančních produktů pro Českou spořitelnu a.s., a takto byly uzavřeny smlouvy:

1. s Českou spořitelnou a.s., Praha 4, Olbrachtova 1929/62, PSČ 140 00, IČ 45244782 v oblastní pobočce v Břeclavi, Národních hrdinů 7, PSČ 690 58 dne 26.7.2007 smlouvu o americkém hypotečním úvěru č. 3268081835 ve výši 1.000.000,- Kč,
2. s Českou spořitelnou a.s., Praha 4, Olbrachtova 1929/62, PSČ 140 00, IČ 45244782 v oblastní pobočce v Břeclavi, Národních hrdinů 7, PSČ 690 58 dne 31.7.2007 smlouvu o hypotečním úvěru č. 0303461189 ve výši 3.500.000,- Kč,
3. se Stavební spořitelnou České spořitelny a.s., Praha 3, Vinohradská 180/1632, PSČ 130 00, IČ 60197609 zastoupenou Českou spořitelnou a.s., v oblastní pobočce v Břeclavi, Národních hrdinů 7, PSČ 690 58 dne 8.8.2007 smlouvu o překlenovacím úvěru a úvěru ze stavebního spoření ke smlouvě o stavebním spoření č. 51-10143467887/8060 ve výši 400.000,- Kč,

finanční prostředky z těchto úvěrů byly vyplaceny na stanovené účty a inkasovány jinými osobami než D. E. a V. K., žádný z výše uvedených úvěrů není splácen, takto byla způsobena škoda České spořitelně a.s. a Stavební spořitelně České spořitelny a.s. v celkové výši 4.900.000,- Kč.

Obžalované D. E. byl podle § 250b odst. 4 trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009, uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let. Podle § 58 odst. 1 trestního zákona, § 59 odst. 1 trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009, byl obžalované výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byly poškozené společnosti Česká spořitelna, a. s., se sídlem Praha 4, Olbrachtova 62, a Stavební spořitelna České spořitelny, a. s., se sídlem Praha 3, Vinohradská 1632, odkázány se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Naproti tomu obžalovaná V. K. byla podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěna obžaloby pro skutek spočívající v tom, že:

ve své kanceláři na ul. Koblížná č. 47/19 v Brně v době od března do července 2007 sepsala žádosti o poskytnutí úvěrů, které měly být použity údajně na koupi nemovitosti v Litomyšli, budova čp. 427, objekt na bydlení na pozemku č. st. 441/2, vše u KÚ Pardubický kraj, KP Svitavy, pro k.ú. obec Litomyšl (hotel Růže) a věděla, že přílohou těchto žádostí budou nepravdivá potvrzení a padělané listiny:

- smlouvu o smlouvě budoucí ze dne 15.3.2007 uzavřenou mezi P. M. a P. M. jako budoucí prodávající a D. E. jako budoucí kupující,
- dodatek č. 1 ke smlouvě o smlouvě budoucí ze dne 15.3.2007 uzavřený dne 26.7.2007,

- zástavní smlouvu k budově čp. 427, objekt na bydlení na pozemku č. st. 441/2, vše u KÚ Pardubický kraj, KP Svitavy, pro k.ú. obec Litomyšl (hotel Růže),
- ručení dvou ručitelů M. K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX a P. Ž., nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX,
- potvrzení zaměstnavatele XXXXX o výši příjmu D. E. ze dne 11.6.2007, výplatní lístky D. E. za měsíce 1-4 roku 2007,
- smlouvu o pronájmu nebytových prostor uzavřenou mezi D. E. a společností JACK BAUER s.r.o. ze dne 15.3.2007,

tyto žádosti o úvěry D. E. podepsala jako žadatel o úvěr, přestože žádný z požadovaných úvěrů čerpat nechtěla, neměla úmysl danou nemovitost kupovat a věděla, že finanční prostředky z těchto úvěrů budou předány jiným osobám, a následně udělila V. K. plnou moc, kterou podepsala v Brně dne 15.5.2007 a V. K. pak samostatně vyřizovala samotné uzavření jednotlivých úvěrových smluv prostřednictvím L.V., zprostředkovatele finančních produktů pro Českou spořitelnu a.s., a takto byly uzavřeny smlouvy:

1. s Českou spořitelnou a.s., Praha 4, Olbrachtova 1929/62, PSČ 140 00, IČ 45244782 v oblastní pobočce v Břeclavi, Národních hrdinů 7, PSČ 690 58 dne 26.7.2007 smlouvu o americkém hypotečním úvěru č. 3268081835 ve výši 1.000.000,- Kč,
2. s Českou spořitelnou a.s., Praha 4, Olbrachtova 1929/62, PSČ 140 00, IČ 45244782 v oblastní pobočce v Břeclavi, Národních hrdinů 7, PSČ 690 58 dne 31.7.2007 smlouvu o hypotečním úvěru č. 0303461189 ve výši 3.500.000,- Kč,
3. se Stavební spořitelnou České spořitelny a.s., Praha 3, Vinohradská 180/1632, PSČ 130 00, IČ 60197609 zastoupenou Českou spořitelnou a.s., v oblastní pobočce v Břeclavi, Národních hrdinů 7, PSČ 690 58 dne 8.8.2007 smlouvu o překlenovacím úvěru a úvěru ze stavebního spoření ke smlouvě o stavebním spoření č. 51-10143467887/8060 ve výši 400.000,- Kč,

finanční prostředky z těchto úvěrů byly vyplaceny na stanovené účty a inkasovány jinými osobami než D. E. a V. K., žádný z výše uvedených úvěrů není splácen, takto byla způsobena škoda České spořitelně a.s. a Stavební spořitelně České spořitelny a.s. v celkové výši 4.900.000,- Kč,

v čemž bylo podanou obžalobou spatřováno ze strany obžalované V. K. spáchání pomoci dle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009, k trestnému činu úvěrového podvodu dle § 250b odst. 1, 4 písm. b) trestního zákona. účinného do 31. 12. 2009.

Ve lhůtě uvedené v § 248 odst. 1 trestního řádu napadl rozsudek státní zástupce, a to jeho zprošťující část. V odůvodnění svého odvolání vytýká soudu I. stupně, že se nezabýval provedenými důkazy, některé důkazy neprovedl, ač je provést měl, to, co bylo prokázáno, náležitě neodůvodnil, a rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože je v rozporu s formální logikou. Vyslovil nesouhlas se zproštěním obžalované K. z důvodů uvedených v § 226 písm. b) trestního řádu, neboť skutek je zjevně trestným činem, tím spíše, když současně za stejný skutek stejný senát odsoudil obžalovanou E., potom nemohl zprostit obžalovanou podle tohoto písmene, i kdyby tomu odpovídaly provedené důkazy, což se nestalo. Vytýkal soudu I. stupně,

že neprovedl důkazy, a to výslech L.S., který byl přímým účastníkem jednání s obžalovanými E. a K., byl označován jako „P.“, dále Z. D., který měl vozit svědka Anderleho k E., L. P., držitelky účtu, na který přišly peníze pro K., stejná adresa i P. P., který měl oproti dokladu předávat 1.000.000,- Kč K., když soud nezákonně přečetl jeho čestné prohlášení k vysvětlení rozporů ohledně předání peněz pro K.. Dále se domáhal výslechu svědka M. A., kterému měla obžalovaná K. předávat peníze na podplácení orgánů činných v trestním řízení, kdy svědek by měl vypovědět, co o této trestní věci ví, v čem se mu K. svěřila, a jakým způsobem se podílel na jednání E.. Dále se domáhal provedení důkazu trestním spisem Městského soudu v Brně k dřívějšímu odsouzení V. K., když předchozí odsouzení V. K. zakládá možnost uložení souhrnného trestu, zejména konstatovat rozsudek k posouzení věrohodnosti K., a to s ohledem na způsob páčání předcházející trestné činnosti, rovněž doplnit dokazování trestním spisem Městského soudu v Brně, týkajícím se obžalovaných M. A. a R. V. k posouzení věrohodnosti K., výpisem z evidencí soudu Městského soudu v Brně k výši částek vedených v exekučních řízeních proti povinné K., kdy se mělo jednat o desítky řízení, k dovození motivu jednání k posouzení věrohodnosti K..

Státní zástupce měl za to, že soud I. stupně měl vycházet i ve vztahu k obžalované V. K. z doznání D. E., které sice v napadeném rozsudku bral dokonce jako polehčující okolnost, její výpovědi uvěřil, přičemž následně zprošťuje obžalovanou K., ačkoli je beze zbytku touto výpovědí a doznáním usvědčována. Odvolatel v této souvislosti připustil, že je pravda, že do celé záležitosti se patrně angažovalo více osob, nicméně soud je vázán zásadou obžalovací, je zcela zřejmé, že byla a musela to být obžalovaná K., kdo listiny nejméně přichystal, zkompletoval a vypomáhal s potřebnými formuláři, aby byly předány svědku V. a následně do banky. Ostatní osoby vystupovaly spíše jako řidiči, tipaři apod. Podstatné je jednání obžalované K., která měla všechny dokumenty u sebe, celé je kompletovala a celé to chystala.

Odvolatel poukázal na konkrétní části výpovědi obžalované E., které podle něj jsou usvědčujícím důkazem ve vztahu k obžalované K.. V neprospěch obžalované K. dále dle odvolatele svědčí analýza telekomunikačních toků, která je zcela nestandardní, dále doklad o převzetí peněz. Poukázal v této souvislosti na to, že vysvětlení obžalované K. je nevěrohodné, z jakého důvodu podepisovala doklad o převzetí peněz, s tímto se soud nevypořádal, je zde rozpor s výpovědí obžalované E., která žádné peníze nedostala. Dalším důkazem, kterým v případě zprošťujícího výroku byl soud I. stupně povinen se vypořádat, je to, že při vší účtě k obžalované E., kterou soud měl možnost vidět, jedná se prakticky o bezdomovkyni, její sociální stav je na ní velmi patrně poznat, nelze věřit obžalované K., že věřila paní E., že je vedoucí manažer s velmi solidním platem, soudný člověk by to nikdy neřekl, i to ji znevěrohodňuje. Odvolatel měl za to, že v žádném případě nejde jen o hodnocení důkazů ze strany soudu I. stupně, neboť důkazy musí být hodnoceny logicky, v souvislostech, což soud zjevně nečinil, když v tomto směru poukázal na významné rozpory ve výpovědích obou obžalovaných, přičemž dle odůvodnění napadeného rozsudku soud věří oběma, což je neodstranitelný logický rozpor, který soud při svém novém rozhodování musí odstranit. Dále odvolatel poukázal na to, že soud I. stupně výslovně na str. 15 rozsudku uvádí, že ve vztahu k obžalované K. nebyla zjištěna jakákoliv souvislost s příslušným úvěrovým případem, což je až zarážející s ohledem na jeho odůvodnění, které tomuto výroku předchází. Tím vnáší další rozpory do rozhodnutí soudu. Soud uvádí, že sama E. měla předkládat některé listiny spolu s dalšími osobami, které K. jen dále zpracovala, přičemž není zřejmé, z čeho soud vychází, je to v rozporu s výpovědí obžalované E.. Navíc soud věří tomu, že až po zpracování podkladů má E. následně vše podepisovat, což, jak plyne ze spontánního doznání E., nemůže být pravda. Podklady byly již připraveny na první schůzce. Aby nebylo rozporů málo, tak soud uvádí, že K. sama přiznala převzetí částky 1.000.000,- Kč, avšak soud uvěřil tomu, což je v rozporu

s příjmovým dokladem a dokonce i výpovědí K. a E., že svědek P. peníze předal zcela jiným osobám, k tomuto závěru nemá žádný podklad. Soud se rozhodl nezabývat tímto rozporem mezi výpovědí K. a listinami a čestným prohlášením, pomíjí rovněž výpověď E., kterou však bere jako doznání a věří její výpovědi, přičemž však přebírá obhajobu K.. S ohledem na výše uvedené pak odvolatel navrhl, aby Krajský soud v Brně rozhodl tak, že napadené rozhodnutí Okresního soudu v Břeclavi zruší a věc vrátí Okresnímu soudu v Břeclavi k dalšímu řízení a rozhodnutí.

Krajský soud v Brně z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uvedeném v § 254 odst. 1 trestního řádu, jakož i průběh řízení, které mu předcházelo a dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, ať již ve stádiu přípravného řízení, nebo v řízení před soudem, byla zachována všechna zákonem stanovená procesní pravidla, zejména pak ta, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu.

Odvolací soud však shledal, že napadený rozsudek vykazuje závažné vady, spočívající zejména v nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění, jakož i v tom, že se soud I. stupně důsledně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a vznikly rovněž pochybnosti o správnosti jeho skutkových zjištění, když k objasnění věci je nezbytné z hlediska rozhodnutí o vině a trestu provést další důkazy, jež byly soudem I. stupně pomínuty, přičemž jejich provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu I. stupně (§ 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu). Rozhodnutí soudu I. stupně je díky těmto nedostatkům předčasné. Proto musel být z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu v celém rozsahu zrušen. Podle § 259 odst. 1 trestního řádu bylo rozhodnuto, že se věc vrací soudu I. stupně, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Uvedené rozhodnutí mohl odvolací soud učinit v neveřejném zasedání, neboť pro takový postup byly splněny zákonné podmínky uvedené v § 263 odst. 1 písm. b) trestního řádu, protože zmíněné vady nelze odstranit ve veřejném zasedání před odvolacím soudem a případnému rozhodnutí odvolacího soudu ve věci brání i ustanovení § 259 odst. 5 písm. a) trestního řádu, podle něhož odvolací soud nemůže sám uznat obžalovaného vinným skutkem, pro nějž byl napadeným rozsudkem zproštěn.

Je třeba uvést, že soud I. stupně ke zproštění obžalované V. K. přistoupil, aniž by zjistil skutkový stav věci v rozsahu stanoveném v § 2 odst. 5 trestního řádu a provedené důkazy hodnotil způsobem upraveným v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu. Rozsudek samotný sice po formální stránce splňuje kriteria obsažená v ustanovení § 120 trestního řádu z hlediska jeho struktury, avšak důsledně nerespektuje obsahové náležitosti stanovené v § 125 trestního řádu. V odůvodnění napadeného rozsudku soud I. stupně dospěl k závěru, že ve vztahu k obžalované V. K. nebyla zjištěna jakákoliv souvislost s příslušným úvěrovým případem, tedy poskytnutím finančních prostředků na základě příslušných tří úvěrů. Jednoznačně bylo prokázáno, že v kanceláři obžalované V. K. došlo k několika schůzkám obžalované K. a obžalované E., kdy s obžalovanou E. přišly další osoby a tyto osoby předkládaly společně s obžalovanou D. E. ve vztahu k V. K. příslušné listiny, na základě kterých obžalovaná K. zajišťovala, zprostředkovávala vyřízení příslušného úvěru prostřednictvím osoby pana L. V., který pracoval jako externí poradce České spořitelny. Vedle této skutečnosti měl soud I. stupně za prokázáno, že v kanceláři V. K. byla předávána finanční hotovost ve výši 1.000.000,- Kč, že v rámci spisového materiálu byla zachycena listina, v rámci níž je potvrzeno údajné přijetí finanční částky 1.000.000,- Kč obžalovanou V.

K.. Soud I. stupně dále pokračuje v úvahách, že svědek P. přesto, že jej soud v dané věci nevyslechl (přesto jej však označuje jako svědka), však zaslal soudu následně čestné prohlášení, v rámci něhož vysvětlil tuto skutečnost, potvrdil, že prostřednictvím jeho osoby skutečně v kanceláři obžalované K. byla předávána finanční částka 1.000.000,- Kč, kdy tuto finanční částku však nepředával obžalované K., ale jiným osobám a toto čestné prohlášení bylo u hlavního líčení konstatováno jako listina. Co se týká obžalované K., tak vedle skutečnosti, že v její kanceláři byly zpracovávány příslušné listiny a předkládány ze strany obžalované E. a dalších osob a že v její kanceláři byla předávána finanční částka 1.000.000,- Kč v hotovosti prostřednictvím osoby pana P., tak jakákoliv další souvislost s tímto úvěrovým případem nebyla ze strany soudu I. stupně prokázána. Na základě výše uvedeného dospěl pak soud I. stupně k závěru, že obžalovaná K., tedy její role v dané věci je neobjasněná, respektive soudu I. stupně se nepodařilo prokázat a vyvrátit obhajobu obžalované K.. Měl za nepochybné, že obžalovaná K. figurovala v tomto případě, respektive vykonávala svou činnost v rámci obvyklých zvyklostí, zejména s ohledem na písemnou smlouvu, která existovala mezi ní a panem V.. Nebylo prokázáno, že by obžalovaná K. jakýmkoliv způsobem opatřovala, shromažďovala, či pomáhala zajišťovat listiny a podklady pro obžalovanou E.. Dále má soud I. stupně za nepochybné, že obžalovaná K. poskytla příslušnou součinnost obžalované E. v rámci své pracovní činnosti, kterou tehdy prováděla a nebylo prokázáno, že by obžalovaná K. převzala jakékoliv finanční prostředky, ať už v hotovosti, nebo prostřednictvím jakéhokoliv účtu, že role obžalované V. K. v plném rozsahu nebyla objasněna ani prokázána a konstatoval, že soudu nepřísluší, aby doplňoval a prováděl další vyšetřující činnost a zkoumal, do jaké míry v tomto konkrétním případě obžalovaná K. poskytla součinnost obžalované E. ve vztahu k důkazním prostředkům založeným ve spise. Poukazuje dále na příslušné výpisy telefonních hovorů, ze kterých vyplývá, že obžalovaná K. vedla čilý telefonní kontakt i s osobami, které určitým způsobem figurují v rámci tohoto trestního případu, nicméně zdůraznil, že s ohledem na obhajobu, kterou postavila V. K., kdy uvedla, že předmětnou součinnost poskytla D. E. v rámci své pracovní činnosti, tak tyto příslušné výpisy telefonních hovorů nemohou vyvrátit obhajobu obžalované, neboť je zcela logické, že s ohledem na její pracovní činnost byly vedeny telefonické hovory mezi ní, tedy obžalovanou K., a dalšími osobami, které figurují v tomto trestním řízení. Co se týká určitých souvislostí výše konstatovaných, které však nevyvrací obhajobu obžalované K., tak jakákoliv další souvislost či účast obžalované K. na daném úvěrovém případě nebyla ze strany soudu prokázána, že soud I. stupně musel striktně vycházet z toho, co je obsahem spisového materiálu, jakým způsobem je podána obžaloba a jak je skutek v rámci obžaloby vymezen a po provedeném dokazování v rámci podané obžaloby dospěl k závěru, že nelze obžalovanou K. vinit pro pomoc k trestnému činu úvěrového podvodu, neboť minimálně není naplněna subjektivní stránka skutkové podstaty § 250b odst. 1, 4 písm. b) trestního zákona, samozřejmě ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009. Nebylo prokázáno, že by jakýmkoliv způsobem ve smyslu trestního zákona obžalovaná K. poskytla pomoc obžalované E. v souvislosti s vyřízením příslušného úvěrového případu a získáním finančních prostředků podvodným způsobem. Obhajoba obžalované K. byla na základě provedených důkazních prostředků spíše potvrzována, než-li vyvrácena. Za dané situace tedy dospěl soud I. stupně k závěru, že skutek, pro který byla podána na obžalovanou K. obžaloba, není trestným činem, a proto tuto ve smyslu ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu zprostil obžaloby pro skutek tak, jak byla na obžalovanou K. podána.

Z hlediska samotného rozhodnutí o vině obžalované žalovaným trestným činem, resp. účastenstvím k němu, je nutno považovat za zásadní důsledné vypořádání se se všemi jednotlivými důkazy v souladu se zásadou zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, stanovující povinnost soudu ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti

a za důsledného respektování zásady volného hodnocení důkazů, jejíž aplikace se musí opírat současně i o zásadu presumpce nevinny. Ta se opírá o dvě základní pravidla:

1. „In dubio pro reo“ znamenající v případě, že zůstanou po vyčerpání všech dosažitelných důkazů důvodné pochybnosti o skutkové otázce významné pro rozhodnutí, které nelze rozptýlit provedením a zkoumáním dalších dostupných důkazů, je nutno rozhodnout ve prospěch obžalovaného.
2. Pravidlo, podle něhož musí být obžalovanému vina prokázána, a ten není povinen dokazovat žádnou skutečnost, ani svědčící v jeho prospěch.

Podle názoru odvolacího soudu soud I. stupně také při hodnocení důkazů nesplnil v celé míře svou zákonnou povinnost hodnotit důkazy podle § 2 odst. 6 trestního řádu podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu, v němž je zobrazena zásada volného hodnocení důkazů, jež je založena na ústavním principu nezávislosti soudní moci. Tento princip je významný pro postup soudu, při kterém zváží, které důkazy je třeba provést, případně zda a na kolik se jeví nezbytným stav dokazování doplnit, a to z hlediska dosažení cíle zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení v konkrétním stádiu takového řízení. Povinnost orgánu činného v trestním řízení při hodnocení provedených důkazů, založených na zásadě volného hodnocení důkazů, tak jak je zahrnuta v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, spočívá v hodnocení důkazu orgánů činných v trestním řízení, v tomto případě soudem, aniž by byl tento vázán zákonnými, rigidními pravidly, vycházející z volného, tedy zákonem nevymezeného uvážení. Tato zásada nutí soud přihlídnout k okolnostem konkrétního případu, k jeho zvláštnostem, charakteristickým rysům a brání obecně mechanickému postupu při hodnocení důkazů. Zákon nestanoví a nepřikládá apriori k žádnému z důkazů zvláštní význam. Soud při hodnocení provedených důkazů musí postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž tyto důkazy hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Hodnocení musí učinit z hlediska závažnosti důkazů, tedy vyloučit důkazy nepodstatné, takové, z nichž nelze učinit poznatky o předmětu dokazování a důkazy posuzuje z hlediska zákonnosti, tedy zda důkazy nebyly provedeny v rozporu s procesními předpisy a zda nelze v důkazním řízení shledat pochybení, která by měla povahu podstatných vad v řízení. Důkazy je třeba podrobit hodnocení z hlediska věrohodnosti a pravdivosti, na základě analýzy jednotlivých poznatků, pocházejících jak ze samotného konkrétního důkazu, tak při hodnocení ve vztahu k dalším provedeným důkazním prostředkům. Ač tato zásada je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, není projevem libovůle, nebo neomezené svobody takového orgánu, ale musí být vytvářena na přísně logickém základě, opírajícím se o právní vědomí, všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Takové hodnocení musí být obsaženo v odůvodnění rozhodnutí. Jestliže splňuje hodnocení důkazů všechny uvedené předpoklady ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu, je odvolací soud tímto hodnocením vázán. Odvolací soud musel přisvědčit námitkám státního zástupce jednak v tom směru, že obžalovaná nemohla být v daném případě zproštěna obžaloby z důvodů uvedených v § 226 písm. b) trestního řádu, když skutek je zjevně trestným činem, když za stejný skutek byla v témže rozsudku uznána vinnou obžalovaná D. E.. Zejména jsou však zcela opodstatněné námitky státního zástupce jednak ohledně neúplného dokazování soudu I. stupně; rovněž napadený rozsudek neobsahuje takové hodnocení důkazů, o kterém by platilo, že bylo vytvořeno na přísně logickém základě, opíralo se o právní vědomí, všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke

všem okolnostem případu, takže již z těchto důvodů nemohly obstát závěry soudu I. stupně, které vedly ke zproštění obžalované V. K..

Zde je třeba poukázat na rozhodnutí Ústavního soudu (sp. zn. III. ÚS 3320/09), že zásadám spravedlivého procesu, vyplývajícimu z čl. 36 odst. 1 Listiny, je nutno rozumět tak, že v řízení před obecným soudem musí být dána jeho účastníkovi mj. i možnost navrhnout důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka pak odpovídá povinnost soudu nejen o navržených důkazech rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučiní nebo učiní nedostatečně (jak se stalo v tomto případě), dochází při jeho rozhodování nejen k vadám spočívajícím v porušení obecných procesních předpisů, ale současně soud postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny (především čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2). Takzvané opomenuté důkazy, tedy důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud bez adekvátního odůvodnění nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.

Bude proto třeba, zcela v intencích odvolacích námitek státního zástupce, aby soud I. stupně provedl výslech L.S., který byl přímým účastníkem jednání s obžalovanými E. a K., a který se v současné době nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, stejně jako Z. D., L. P., i P. P., když po přečtení listiny nazvané Čestné prohlášení u hlavního líčení vyvstaly zásadní rozpory mezi tímto prohlášením a jeho vysvětlením, které učinil v přípravném řízení. Již pro odstranění těchto rozporů a nelogických vyjádření jak obžalované K., tak i údajných tvrzení P. P. v listině nazvané Čestné prohlášení, měl soud I. stupně tohoto svědka vyslechnout k tomu, za jakých okolností jí měl předávat 1.000.000,- Kč. Stejně tak obžalovaná K. bude dotázána, zda již někdy v minulosti předala částku 1.000.000,- Kč, nebo jinou obdobnou částku bez dokladů dvěma osobám, z nichž jedna se jí měla prokázat občanským průkazem a druhou vůbec neznala, jenom předpokládala, že jde o pana M. (č. 1. 2358 spisu). Dále bude třeba doplnit dokazování výslechem svědka M. A. k tomu, co jemu známo o této trestní věci, a jakou má případně souvislost tato trestní věc s jeho trestní věcí. Bude se rovněž zabývat obhajobou obžalované K., která tvrdila, že obžalovaná E. v době, kdy s ní jednala v této trestní věci, tzn. v období březen 2007 až červenec 2007, vystupovala jako úspěšná podnikatelka v reklamě dosahující vysokých příjmů, která vizuálně vypadala jinak než se odvolateli jevila u hlavního líčení. Vyžádá si proto spis Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, sp. zn. 2 T 50/2006, kde byla obžalovaná rozhodnutím ze dne 27. 3. 2006 uznána vinnou trestným činem krádeže a zjistí, jaké byly u D. E. osobní a majetkové poměry. Nepřehlédne, že již v přípravném řízení, a to v rámci svého výslechu dne 10. 4. 2009, obžalovaná E. ke své osobě sdělovala, že je přes čtyři roky nezaměstnaná, během posledních dvou let má za sebou dvanáct operací a vysvětluje, že byla ve finanční tísní, neboť na základě nepovoleného odběru elektrického proudu dostala podmínku a měla uhradit částku 30.000,- Kč, kterou neměla. K tomu, zda obžalovaná E. změnila svoji podobu od roku 2007 do roku 2011, kdy proběhlo v dané věci hlavní líčení, bude proto namíste znovu vyslechnout tuto dnes již odsouzenou (v procesním postavení svědka), případně vyslechnout další osoby, které D. E. delší dobu znají, jako například její přítel, o kterém se zmiňuje v rámci své výpovědi v přípravném řízení.

Dále bude třeba doplnit dokazování vyžádáním spisu o dřívějším odsouzení obžalované V. K., která byla rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2009, č. j. 5 T 202/2008 – 510, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2009, sp. zn. 8 To 148/2009, uznána vinnou účastenstvím ve formě organizátorství k trestnému činu úvěrového

podvodu podle § 250b odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona dle § 10 odst. 1 písm. a) trestního zákona, kterého se dopustila tak, že jako finanční poradkyně, společně s M. H. (stíhanou samostatně), za pomoci H. M., po vzájemné domluvě s cílem získat pro sebe finanční prospěch, od počátku měsíce února 2007 do 8. 6. 2007 v Brně a na dalších místech při schůzkách v restauracích a jiných místech, kontaktovaly pod smyšlenou záminkou snadného výdělku J. V., kdy využily jeho nezkušenosti a neznalosti a nabídly mu uzavření hypoteční smlouvy jako alternativu snadného výdělku částky 100.000,- Kč a po celou dobu vyřizování úvěru jej instruovaly o tom, jakým způsobem, kde a které dokumenty má podepsat, přímo jej doprovázely či organizovaly schůzky vedoucí k uzavření smlouvy, přestože věděly, že údaje uvedené v podkladech pro banku jsou falešné a J. V. poté dne 21. 5. 2007 požádal v České spořitelně, a. s., o uzavření úvěrové smlouvy za účelem nákupu nemovitostí na částku 2.511.250,- Kč, přičemž při žádosti o uzavření úvěrové smlouvy uvedl falešné údaje o jeho zaměstnání a o výši čistého měsíčního příjmu, kdy uvedl, že pracuje ve firmě MAARSEN, s. r. o., jako zedník – obkladač a má čistý měsíční příjem za poslední tři měsíce ve výši 25.931,- Kč a za posledních dvanáct měsíců ve výši 26.200,- Kč, ačkoli v danou dobu nikde nepracoval a nepobíral žádný příjem, kdy toto falešné potvrzení mu za účelem získání úvěru obstarala H. M. od M. D., který tuto skutečnost na potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu zaměstnance dne 21. 5. 2007 potvrdil, přestože věděl, že J. V. v jeho firmě nikdy nepracoval a nepobíral žádný příjem, kdy žádost o úvěr poté V. K. jako bezproblémovou a ověřenou předala spolupracovníkovi České spořitelny, a. s., L. V. ke zpracování a následně dne 8. 6. 2007 J. V. smlouvu o úvěru č. 0303225119 s Českou spořitelnou na částku 2.511.250,- Kč uzavřel, kdy ze sjednaného úvěru pak byla částka ve výši 2.200.000,- Kč vyplacena na účet č. XXXXX/XXXXX, který je veden na osobu M. H., nar. XXXXX, ke které měla po následných finančních operacích přístup V. K. a částka ve výši 300.000,- Kč byla vyplacena na účet M. H. č. XXXXX/XXXXX a částka 11.250,- Kč představovala poplatek za uzavření úvěrové smlouvy, přičemž na sjednaný úvěr byla poté v nepravidelných splátkách uhrazena celkem částka 32.284,50 Kč, čímž tak byla způsobena České spořitelně, a. s., celková škoda ve výši 2.478.965,50 Kč.

Dle názoru Krajského soudu v Brně, přestože se soud I. stupně v odůvodnění zabývá hodnocením jednotlivých důkazů, vzhledem k samotným argumentům, na nichž je založena podstata obžaloby vůči obžalované, jež je rozvedena v odůvodnění odvolání, v současném stádiu nemohou závěry, o něž opřel nalézací soud své rozhodnutí o vině obžalované V. K., obstát. Soud I. stupně se především bude při hodnocení důkazů v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu zabývat výpovědí dnes již odsouzené D. E., kterou v napadeném rozsudku nijak nezpochybnil, a vycházel z ní při zjišťování skutkového stavu, která jak v přípravném řízení, tak i u hlavního líčení dne 28. 2. 2011 popisuje jednání s obžalovanou V. K. tak, že se za ní dostavila do kanceláře v Brně, a ona měla již připravené „všechny papíry“ a podepsala u ní jen to, že by měla zájem o ten úvěr. Nemůže proto v žádném případě obstát závěr prvního soudu, že nebylo prokázáno, že jakýmkoli způsobem ve smyslu trestního zákona obžalovaná K. poskytla pomoc obžalované E. v souvislosti s vyřízením příslušného úvěrového případu a získáním finančních prostředků podvodným způsobem. Neopomene také provést v této souvislosti analýzu příslušných výpisů telefonních hovorů, ze kterých vyplývá, že obžalovaná K. vedla čilý telefonní kontakt i s osobami, které figurují v rámci tohoto trestního případu.

Shora uvedeným nesprávným postupem tak okresní soud pochybil jednak tím, že se nevypořádal se všemi skutečnostmi pro objektivní a zákonné rozhodnutí významnými (§ 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu), a konečně tím, že vznikly v naznačeném směru pochybnosti o správnosti a úplnosti jeho skutkových zjištění, k jejichž odstranění bude třeba některé důkazy opakovat, či doplnit (§ 258 odst. 1 písm. c) trestního řádu). Provedení těchto úkonů odvolacím

soudem by znamenalo nepřípustné nahrazování činnosti soudu I. stupně (§ 258 odst. 1 písm. c) trestního řádu). Krajský soud v Brně proto z podnětu odvolání podaného okresním státním zástupcem v Břeclavi napadený rozsudek Okresního soudu v Břeclavi zrušil v celém rozsahu a vrátil věc soudu I. stupně.

V dalším řízení se bude soud I. stupně důsledně řídit pokyny odvolacího soudu, obsaženými v tomto zrušovacím usnesení a v novém rozhodnutí v souladu s ustanoveními §§ 120 - 125 trestního řádu vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Krajský soud v Brně
dne 31. ledna 2012

JUDr. Vlastimír Čech v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Požárová